

privat Familie, men som man ikke regner gjør noget Videre, ligesom f. Ex. heller ikke at tage lidt Sukker ved en eller anden Leilighed og den Slags Ting. Det er ikke Noget. Hvis det havde kunnet bevises, at Spisemeesteren havde bedraget enten ved Leverancer eller i større Maalestof solgt af Anstaltens Varer til Andre, vilde det falde fuldstændig ind herunder, men det har han ikke gjort. Han har heller ikke benyttet Fangerne i fjerneste Maade; han har kun selv, naar der var saltet Kjød, taget saameget, at han fik til en Middag deraf. Det er ikke mere, end hvad man hører om, at enhver Urtekræmmerensvend efter gammel Praxis har Lov til at spise saa mange Kosiner, han vil, medens han piller dem. Dernæst har der fundet en Del Uordener Sted paa Fabrikken, idet det synes at have været temmelig almindeligt, at de Mestres, der arbeide paa Fabrikken, naar de lavede privat Arbeide, brugte af Anstaltens eller Fabrikkens Biværk imellem deres eget, saasom Søm, Lim, Vaand, kort sagt Ting, der høre til som Biting i deres private Fabrikation, idet de ikke toge det saa nøje med at tage af Anstaltens Søm til at slaa i et Bord eller Bænk. Det er ganske vist en betydelig Uorden, men det laa i, at deres Beholdninger laa ved Siden af hinanden og faaledes bleve blandede sammen. Det skete imidlertid ganske almindelig og har aldrig været betragtet som Tyveri — skjøndt det ganske vist er en Uorden — idet der findes en Erklæring fra Repræsentanten for Crome & Goldschmidts Fabrikker, Konsul Cræmer s, hvoraf det ses, at det er Noget, han ikke kan betragte som Andet end en Uorden, hvad det aabenbart heller ikke er. Men egentlig af de Tyverier eller Bedragerier, som vedkomme os, har der heller ikke her fundet noget Sted. Der har ligeledes fundet det Sted, at vedkommende Mester gav Fangerne Præsenter bestaaende i Uldvarer, Strømper o. desl. uden forud at indhente Fabrikkens Tilladelse dertil. De have gjort det, fordi de vidste, at Fabrikkens Bestyrelse ønskede, at de af og til gave Fangerne en Opmuntring, en mindre Belønning, naar de blot meldte det, og de kunde gjøre Regning paa at faae det godkjendt siden. Det er mindre god Orden, men det er i hvert Tilfælde ikke Bedrageri. Der er fremkommet forskjellige Steder i Forhørene Sigtelser mod Fanger, der tidligere have været i Lugthuset, men som ikke er der nu, for at have begaaet saadanne Bedragerier, men disse Sigtelser gaa ligeledes for en Del ud paa Uordener, og de væsentligste ere af en meget tvivlsom Værdi, idet den Fange, der navnlig sigtes til, ikke mere er i Landet, men for lang Tid siden er gaaet til

Amerika, altsaa slet ikke har kunnet give nogen Forklaring. Ligeledes er det oplyst, at i 1860 allerede havde Inspektøren bygget et Stur af Anstaltens Materialier, men han oplyser, at det havde han faaet vedkommende Fængselsdirektørs Tilladelse til at bygge. Men det er Yngtingen indtil 1875. Samtidig med den nuværende Justitsministers Tiltrædelse af sit Embede, holder Systemet sit Indtog i Horsens Lugthus; det er en Ting, man ikke kan komme bort fra, det er absolut nødvendigt at holde fast, at det begynder med 1875. I Slutningen af 1875 begynder Virksomheden først i en noget mindre Maalestof, saa stadig stigende. Den Fange, der har udøvet den største Virksomhed i saa Henseende, er en Mand, som hedder Etman. Han udøvede den først i de sidste 5 Aar af sin Straffetid, det er det Enefte, der kan dokumenteres; han sigtes ganske vist for at have gjort det tidligere, men det fremgaar ikke af Dommen og heller ikke af Forhørene; det er en Mistante, der fremsættes mod ham af Andre, det betyder ikke Noget. Men hvad han selv tilstaar, er, at han i de sidste 5 Aar i høj Grad har drevet denne Forretning, og selv siger han, at han ikke har taget Noget, men har ladet det besørge af Andre. Han er benaadet 1882, han har altsaa været der saalænge, som den høitærede Minister har siddet paa Taburetten. Fra 1877 tager det naturligtvis til, og i Aarene 1880—81, 82 er det den egentlige Blomstringstid for Bedragerierne aldeles uden Begrænsning. Da sker det en, ja flere Gange om Ugen, da er hele Afdelinger forrumperede, og da er det, man laver til Private af Fabrikens og Anstaltens Materialier, som man saa sender omkring og forhandler, og at Mester Vander holder Lotteriforretning i Byen ved Hjælp af stjaalne Varer. Alt dette falder først efter den Tid. Ligeledes ligge efter den Tid alle de Uregelmæssigheder og Uordener, som skyldes Inspektør Mazanti for hans eget personlige Vedkommende. Alt, hvad han har bygget til sig selv af Anstaltens Materialier, falder efter den Tid. Det er først efter 1877 og navnlig i Aarene 1880, 1881 og 1882, at denne store Demoralisation finder Sted. Saa er der sagt: Ja ja, lad det nu ogsaa være, saa har dog den nuværende Regjering opdaget det; men heller ikke det er Tilfældet. Den har slet Yngtingen opdaget. Jeg ser, at i „Social-Demokraten“ for idag findes en Meddelelse, som jeg ønsker at læse op, for at den høitærede Minister kan faae Leilighed til at oplyse, hvorledes den Sag forholder sig. Der staar nemlig i dette Blad: „Vi bemærkede foran, at det ikke var nogen Funktionær ved